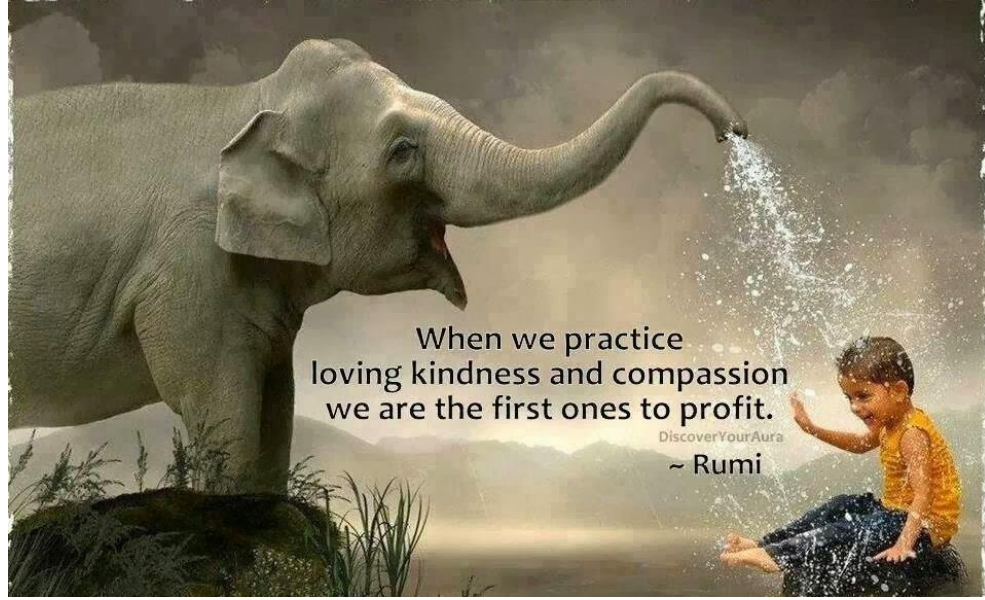

Compassie (blog 22)

“Mijn vader verkocht tijdens zijn studententijd stofzuigers om zijn studie te bekostigen. Op een dag kwam hij aan een deur en trof daar een huilend jongetje in de hal. Hij vroeg hem wat er aan de hand

was. Het jongetje bleek beide ouders in korte tijd te hebben verloren. Vanaf dat moment ging mijn vader elke dag bij dit jongetje langs om spelletjes met hem te spelen. Dat is compassie, denk ik, bewogen worden, geraakt worden door het lot van een ander en daar iets mee doen.” Zondagmiddag luisterde ik in de kantelarij naar Rosita Steenbeek, een bekende schrijfster. Ze vertelde over compassie en waar ze dat tegenkwam. Ze vertelde ervaringen uit haar familie, haar persoonlijke leven en ervaringen met vluchtelingen die ze bewust was gaan opzoeken op Lampedusa en in Libanon, nadat haar gevraagd was te schrijven over compassie.

Het was inspirerend en soms ontroerend om naar Rosita Steenbeek te luisteren en het nodigde me uit mezelf af te vragen waar ik compassie tegenkom in mijn dagelijks leven. En wat is dat eigenlijk compassie? Het heeft te maken met geraakt worden, je te realiseren dat de situatie van de ander ook zomaar jouw situatie kan worden en dat je dan graag iemand naast je hebt die meedenkt, een eindje meeloopt en samen met je zoekt naar uitwegen uit het lijden. Het gaat namelijk altijd om situaties die moeilijk zijn, die pijn veroorzaken en verdriet.

Ik voel me bevoorrecht dat mensen me binnenlaten in hun levens en vertellen over waar ze mee zitten. Ik zie zoveel levenskracht in mensen die van alles voor de kiezen hebben gekregen. Het is mooi om dan een stukje met iemand mee te mogen lopen, kracht te geven en kracht te krijgen en samen te zoeken naar perspectief. Het raakt me dat ook ik compassie ontvang. Er zijn mensen die ook aan mij vragen hoe het gaat of stilletjes een pannetje eten meegeven zodat ik die avond niet hoeft te koken.

We concludeerden zondagmiddag dat compassie, het meeleven met een ander en voelen wat de ander voelt, van grote waarde is in onze samenleving. We leven zo vaak op een eilandje, maar op het moeilijke momenten realiseren we ons dat we elkaar keihard nodig hebben. Het lijntje tussen een goed leven en een leven vol leed is dun. Soms zitten we aan de ene kant, soms aan de andere kant. Aan welke kant je ook staat, het is verrijkend als iemand compassie betoont en als je het kunt ontvangen.

Pastor Lysbeth Minnema
5 november 2019